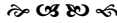

*De Tranen van
Tataneh*

Evi F. Verhasselt

Proloog

Tataneh luisterde naar de ademhaling van haar broer Irannon. Hij sliep. Althans, dat dacht ze toch. Pop was daar niet zo zeker van. De slaapkamer was in duisternis gehuld. Alleen het hobbelpaard was helder zichtbaar, omdat het net in een straaltje maanlicht stond dat door de gordijnen heen piepte. Tataneh telde haar hartslagen. Ze had al haar vingers al gehad en was nu halverwege haar tenen. Pop weigerde nog steeds met haar mee te gaan.

“Waarom ben je bang?” vroeg Tataneh. Ze hield haar lippen dicht tegen het oor van Pop, om te vermijden dat Irannon haar kon horen. “Papa heeft gezegd dat ik altijd mocht gaan kijken.”

Omdat het donker was. Omdat het huis zo griezelig kraakte ´s nachts. Omdat het lekker warm was onder de dekens. Omdat papa er nu niet zou zijn.

“Je gedraagt je als een baby”, zei Tataneh streng. “Je moet flink zijn.”

Het meisje kroop het bed uit, trok haar kamerjas en pantoffels aan en hield Pop stevig tegen zich aangedrukt. Ze sloop naar de deur. Als ze op haar tenen ging staan, dan kon ze net bij de klink. Tataneh trok en verloor bijna haar evenwicht toen de deur met een droge klik opensprong. Haar hart sloeg een slag over. Met ingehouden adem bleef ze staan luisteren. Zou Irannon wakker geworden zijn? Haar broer maakte een wauwelend geluidje en draaide zich om. Opgelucht liet het kleine meisje de lucht in haar longen ontsnappen. Ze trok de deur verder open tot de kier groot genoeg was om er doorheen te glijpen. Nog eenmaal keek ze achterom. Haar bed lonkte uitnodigend met de opengeslagen dekens, maar haar besluit stond vast. Tataneh trippelde de gang op. Het was er pikkedonker, maar daar was ze niet bang voor. Ze kende een kunstje dat mama haar had geleerd. Het meisje stak een vinger de lucht in en concentreerde zich. Enkele tellen later danste er een kleine, blauwe vlam net boven haar vingertop, die precies genoeg licht gaf om te zien waar ze liep. Het was vreemd om zo in haar eentje door de gang te dwalen. Alles leek anders ´s nachts, alsof het huis een eigen leven leidde wanneer iedereen sliep. Bij de slaapkamerdeur van haar ouders hield Tataneh even stil. Ze haalde diep adem

en liep stilletjes verder op haar tenen. Papa mocht dan wel gezegd hebben dat ze altijd mocht gaan kijken, maar ze wist donders goed dat ze nu in haar bed hoorde te liggen. Pas bij de trap durfde ze weer vrijer adem te halen. Tot zover ging alles goed. Tataneh hield zich stevig vast aan de spijlen terwijl ze tree voor tree voorzichtig naar beneden ging. Pop sleepte ze achter zich aan. Dat vond Pop niet leuk. Ze werd liever gedragen, maar dat kon niet op de trap. Véél te gevaarlijk.

Beneden in de grote hal duwde Tataneh stilletjes tegen de deur naar de woonkamer. Dat was de kortste weg naar de Wereldkamer, het bureau van papa. Een fel licht verblindde haar echter en geschrokken trok ze de deur weer dicht. Grootmoeder was nog wakker! Pop smeekte haar om terug naar bed te gaan en Tatanehs hart ging als een wilde tekeer. Had grootmoeder iets gezien? Het meisje beet op haar lip. Wat moest ze doen? Ze was al zover gekomen. Ze wilde nu niet opgeven! Misschien kon ze verder via de salon. Daar mocht ze absoluut niet komen van mama, maar Tataneh zag geen enkele andere oplossing. Ze duwde opnieuw een deur open en glipte de kamer erachter binnen. Maanlicht drentelde over de gepolitoerde eikenhouten meubels en Tatanehs voeten zonken weg in een enkeldik tapijt. Als mama haar hier betraptte, dan zou er wat zwaaien! Kleine meisjes hoorden niet thuis in de chique salon. Die was alleen voor grote mensen en dan nog alleen bij belangrijke gelegenheden. Met een klein hartje liep ze snel de kamer door. Zodra de deur van de salon achter haar dichtsloeg, slaakte ze een zucht van opluchting. Hier in de bijkeuken was ze veilig. Ze richtte zich naar een stuk kale muur naast de zinken wasbak. In gedachten tekende ze de lijnen van een doorgang op de muur. Net zoals papa het haar geleerd had. De Wereldkamer was immers niet toegankelijk voor iedereen. Een gewone deur was er niet. Je moest er één denken. Papa kon er overal één denken, zelfs in de lucht! Hij had gezegd dat zij dat op een dag ook zou kunnen. Dan zou ze geen ingebeelde lijnen meer hoeven te tekenen op de muur. Tataneh sloot haar ogen, legde haar hand tegen de denkbeeldige doorgang en duwde tot ze lucht voelde. Ze deed een stap. Een enkele tel leek het alsof haar lichaam deel uitmaakte van de muur. Ze dwong zich er soepel als water doorheen te glijden en de vastheid weer los te laten. Pas toen ze volledig vrij was, opende het kleine meisje opnieuw de ogen. Ze was er!

Nauwelijks een week geleden had Tataneh nog op haar vaders knie gezeten in deze ruimte en samen met hem urenlang gekeken naar de dans van de werelden. Statig trokken ze voorbij in hun elliptische banen, opgloeïend in de meest fantastische kleuren.

“Dat zijn planeten”, had papa gewezen, “en dat daar, is een komeet.”

Een brok steen was hen voorbij gescheerd, gevolgd door een sluier van sneeuw en ijs, als een bruid op de vlucht. En op twee stappen van haar vandaan had ze een vurige bol opgemerkt, die withete vlammen in de oneindigheid van de Wereldkamer spuwde.

“Wat is dat, papa?”

“Dat is een ster.”

“Heb jij die ook gemaakt, papa?”

“Nee, die niet. Ik heb niet alles in de Wereldkamer geschapen.”

“Maar sommige dingen wel. Ja toch, papa?”

“Ja, Tataneh, sommige dingen wel.”

Tataneh had met volle teugen van het schouwspel genoten. De Wereldkamer was onmetelijk groot, maar het meisje had geen moeite met het bevatten ervan. Ze maakte zich niet druk om afmetingen en omarmde de schoonheid van het geheel met haar hele wezen. Hier lag haar toekomst. Soms droomde ze dat ze samen met haar papa werelden creëerde. Nee, pla-ne-ten. Planeten van vloeibaar glas, planeten doldraaiend en opbloeiend als vuurwerk, planeten verknoopt tot een kantwerk van ijs, planeten overwoekerd door leven... Ja, van die laatste hield ze het meest. Dat waren de mooiste én de zeldzaamste.

“Papa, heb jij al ooit een wereld gemaakt met leven erop?”

“Natuurlijk, Tataneh.”

“Waarom zijn er zo weinig van?”

“Leven is afhankelijk van de balans der elementen. Pas als alle elementen aanwezig zijn in de juiste hoeveelheid, kan leven ontstaan. Kom ik zal het je laten zien.”

Hij had haar meegenomen. Ze waren dwars door de Wereldkamer heen gezweefd, tussen nevels en stelsels door, tot ze bij een kleine planeet kwamen.

“Zie je, Tataneh, deze wereld bereikte enkele dagen geleden een kritisch punt en hij is nu rijp voor zijn bijzondere lotsbestemming.”

Het kleine meisje begreep niet alles wat haar papa vertelde, maar ze keek met grote ogen naar de schijnbaar dorre wereld die nu voor haar zweefde. Ondanks haar onwetendheid, beseftte ze dat dit heldere puntje in de onbegrensde ruimte van de Wereldkamer iets heel bijzonders was.

Haar vader bewoog zijn hand, trok een nabij zwerfende ster dichterbij en zei: “Er zij licht.”

Als betoverd keek Tataneh toe hoe de helft van de planeet in licht begon te baden.

“Waarom blijft de andere kant donker, papa?”

“Omdat licht en duisternis twee delen zijn van een balans. Het ene kan niet bestaan zonder het andere. We noemen het licht ‘dag’ en het duister ‘nacht’.”

“Maar het duister moet u niet scheppen”, stelde het meisje vast.

Haar papa glimlachte om haar pienterheid.

“Nee, want het is het oudste element van allemaal. Het bestond al voordat de Wereldkamer er was. Het is het element waar alle andere uit ontstaan. De pure chaos. Zonder duisternis kan niets geschapen worden.”

Tataneh knikte eerbiedig. Ze zoog elk woord dat papa haar vertelde in zich op. Ze wist dat dit belangrijk was. Voor haar waren dit levenslessen. De eerste stappen op de weg van haar toekomst.

“En nu?” vroeg ze, wijzend op de planeet.

Papa glimlachte. “Nu moeten we wachten tot de wereld is gekeerd. Dan is er een dag verstreken en kunnen we verder.”

Tataneh was met vlinders in haar buik naar de speelkamer gewandeld. Haar broer had meteen gezien dat er wat bijzonders was gebeurd, maar het kleine meisje hield de lippen stijf op elkaar geklemd. Dit was een geheimje tussen haar en papa.

Vol ongeduld liep ze de volgende dag naar de Wereldkamer. Papa tilde haar op en zette haar op zijn schouders.

“Nu moeten we zorgen dat deze kleine planeet beschermd wordt”, zei hij en hij bracht zijn mond dicht bij het oppervlak van de wereld en blies.

“Er zij lucht.”

De goddelijke zucht omcirkelde de wereld en vormde een uitspannel dat de planeet kon beschermen tegen de grenzeloze invloed van de Wereldkamer. Wolken pakten zich samen en voor de eerste keer viel er regen neer op het

steendroge oppervlak van de kleine wereld. Het viel met bakken uit de nieuwe hemel en er begonnen zich razendsnel rivieren, meren, zeeën en oceanen te vormen. Tataneh klapte van plezier in haar handjes. Het was een prachtig gezicht.

“En nu moeten we weer wachten”, zuchtte ze spijtig.

“Ja”, beaamde papa. “We moeten het water de tijd geven om de wereld te vullen.”

“Kunnen we het geen naam geven?” vroeg het meisje plots.

“Het water?”

“Nee, papa!” Tataneh giechelde. Domme papa. “De pla-neet.”

Ze had er geen idee van wat haar enthousiasme bij papa losmaakte. Ja, er was een tijd geweest dat hij zijn scheppingen namen gegeven had, maar dat was lang, lang geleden. Nu waren het nauwelijks meer dan kleine, naamloze schitteringen die hij dag na dag volgde, als schapen die hij verplicht was te hoeden. De verwondering die zijn kleine meisje voor het creatieproces voelde, liet bij hem echter een oud vuur ontbranden.

“Goed, waarom niet? Hoe wil je dit stuk rots noemen?”

Tataneh tuitte de lippen en fronste het voorhoofd. Een naam verzinnen was niet zo gemakkelijk als ze gedacht had.

“Ik weet het niet”, bekende ze.

Papa tilde haar van zijn schouders en streelde haar donkere haren.

“Denk er eens rustig over na en als je een naam verzonnen hebt, dan zullen we je nieuwe wereld plechtig inhuldigen.”

Tataneh had er lang over nagedacht. Ze had mama gevraagd wat zij een mooie naam vond, maar haar voorstellen waren niet bevredigend geweest. Irannon wilde zelfs niet naar haar luisteren en had haar de kamer uit gejaagd. Hij zwoegde op het huiswerk dat hij had opgekregen van papa: het creëren van leven op een planeet die uit balans was. Niets voor kleine meisjes, had hij haar toegesnauwd.

Tataneh was, met de moed der wanhoop, zelfs naar de torenkamer gegaan om raad te vragen bij grootmoeder, maar die had haar knorrig weggestuurd. Planeten benoemen was onzin en kinderen hoorden al helemaal niet in de Wereldkamer rond te hangen.

Pop had Tataneh getroost. Als papa het wel een goed idee vond, dan was het ook een goed idee. Dus lag ze 's nachts wakker en dacht na. Ondertussen gingen de dagen voorbij. Papa schiep land te midden van de oceanen. Hij vulde water en lucht met dieren, schiep bossen en graslanden en creëerde schepselen die zich ermee voedden. Hij leerde zijn dochter hoe ze planten moest maken en Tataneh genoot ervan om haar bedenksels tot leven te zien komen. Ze was een halve dag bezig om bloemen te scheppen in alle kleuren en vormen die ze zich kon inbeelden. Op de avond van de vijfde dag lag ze echter opnieuw wakker. Nog steeds had ze geen naam gevonden voor de wereld die ze stiekem de hare noemde. Het was het licht van de dageraad, op de voorlaatste dag van de schepping, dat haar de nieuwe naam bracht. En terwijl de rode gloed de kamer deed ontwaken, viel het meisje gelukkig in slaap.

“Ik doop deze planeet Aedon”, sprak Tataneh plechtig.

Papa knikte.

“Dat is een mooie naam. Hoe kom je erbij?”

“Deze wereld, met alle bloemen en het mooie blauw van de oceanen en alle verschillende diersoorten, is de mooiste plaats die ik me kan indenken. Net een paradijs”, antwoordde het meisje ernstig. “En Aedon is de ware naam voor paradijs. Ik heb het opgezocht.”

Papa streeelde haar door haar haren.

“Aedon is veel meer dan dat. Ik geloof dat we bij het creëren van leven op een wereld, altijd moeten proberen om het oude Aedon te benaderen. Op die manier krijgen we een klein stukje terug van wat we ooit verloren. Het is een heel goede naam.”

Tataneh straalde.

Een eindje verder zat Irannon, gebogen over een grijze planeet, zijn eigen triomf te vieren. De eieren die hij zorgvuldig geschapen en herschapen had tot ze precies goed waren, stonden op het punt uit te komen. Hij hoorde de wementjes binnenin al zachtjes piepen. Ha! Dit was iets anders dan zo een stomme blauwe planeet begroeien. Dat zijn zus hem dit maar eens nadeed.

“Papa!” riep hij. “Het is me gelukt!”

Maar papa wuifde hem weg.

“Ik kom straks wel kijken, jongen. Ik ben nu met Tataneh bezig.”

De tranen van teleurstelling stonden in Irannons ogen. Het was niet eerlijk! Hier had hij zo lang aan gewerkt! Met gebalde vuisten liep hij de Wereldkamer uit. Grootmoeder zou vast wel naar hem luisteren, die begreep hem tenminste.

“Is Aedon nu af, papa?” vroeg het kleine meisje.

“Nee, Tataneh”, antwoordde haar vader, “we moeten nog één ding doen.”

“Wat dan, papa?”

“Op het einde van een schepping moet je zorgen dat wat je creëerde ook in stand gehouden wordt.”

“Gaaf dat dan niet vanzelf?”

“Niet altijd. Je hebt Hoeders nodig, die je kunnen alarmeren als er iets misgaat. Daarom gaan we op Aedon wezens scheppen, die net als wij kunnen lopen, praten en denken.”

Tatanehs ogen begonnen te glinsteren. Een hele wereld vol met pratende poppen! Daar kon ze uren mee spelen!

Papa tikte haar op de neus.

“Ik weet wat jij denkt. Het is niet de bedoeling dat je ermee speelt! Als een schepping af is, dan mag je er niets meer aan veranderen. Elk ingrijpen van een van ons kan deze nieuwe wereld zodanig uit balans brengen, dat hij totaal vernietigd wordt en dat zou jammer zijn na al je werk.”

Meteen trok Tataneh een pruillip. Papa lachte en troostte haar met een knuffel.

“Maar, je mag zo vaak naar Aedon komen kijken als je wilt.” zei hij. “Is dat een goede afspraak?”

Tataneh knikte blij.

“Wat voor wezens ga je dan maken, papa?”

“Een soort die in het verleden al vaker bewezen heeft dat ze goed met de natuur kan omspringen. Je moeder heeft hen ‘elfen’ genoemd. Kom, ik laat het je zien.”

Papa strekte zijn vingers tot hij het aardoppervlak van Aedon kon raken. Toen nam hij een vleugje zand tussen zijn vingers, dipte het even in de zee en blies er vervolgens zijn adem overheen. Daarna legde hij het hoopje weer op de grond neer. Het bewoog!

“Ik ga er nog een tweede maken, want anders kan de soort niet overleven. Let goed op en kijk verder dan alleen naar wat ik doe, Tataneh.”

Meteen schakelde het kleine meisje een innerlijke kracht in die de wereld om haar heen waziger en kleurrijker maakte. Het was iets wat ze niet had hoeven te leren. Ze was met dit Tweede Gezicht geboren en ze gebruikte het zonder er verder bij na te denken, als was het net zo een vanzelfsprekend lichaamsdeel als haar tong of haar rechterhand.

Papa's gebaren waren trager deze keer en gingen gepaard met strepen iriserend licht waar gedachtepatronen doorheen speelden. Op het moment dat hij zijn adem verstrooide, zag Tataneh heel duidelijk hoe hij vorm en inhoud gaf aan het kleine wezen dat hij schiep. Ze wist nu perfect hoe het moest.

“Mag ik nu?”

Even aarzde papa, maar toen gaf hij toe.

“Je moet het ooit leren, dus waarom niet. Probeer maar.”

Met de tong tussen de tanden reikte Tataneh naar voren vanaf papa's schoot. Met haar kleine vingertjes depte ze wat zand op, mengde het met een drupje water en blies er toen haar kinderlijke adem overheen. Het resultaat was anders dan de exemplaren die haar vader 'elfen' genoemd had. Deze wezens waren iets kleiner, steviger gebouwd en daar waar de elfen rustig het woud waren ingewandeld, ging dit ene ding meteen op het strand aan de slag met stenen en hout.

“Het is mislukt”, pruilde het meisje.

Papa krabde in zijn baard en boog zich dichterbij Aedon toe.

“Volgens mij heb je net een nieuwe soort gecreëerd”, mompelde hij half verbaasd.

“Maar ik wilde een elf maken!”

“Het lukte je bijna”, stelde papa zijn dochter gerust. “Je hebt alleen nog wat oefening nodig. Probeer het nog eens.”

“Echt?”

“Natuurlijk.”

Opnieuw herhaalde Tataneh de bewegingen en deze keer ankerde ze het juiste idee in haar hoofd. Maar toch ging het ergens mis. Het meisje giechelde toen ze het resultaat zag.

“Deze is ook mooi”, oordeelde papa vakkundig, “maar er zat ijzer in je zand en je hebt te weinig water gebruikt. Dan blijven ze klein. Deze soort wordt ‘dwerg’ genoemd.”

“Ik vind deze wel grappig. Mag ik ze houden?”

“Dan moet je er een tweede van maken, anders kan het ras zich niet verder ontwikkelen.”

“Papa? En die dan?” Tataneh wees op haar mislukte elf die ijverig een vuurtje had aangelegd op het strand. “Gaat die daar dan dood?”

Papa trok zijn kleine meid wat dichterbij naar zich toe voor hij het haar voorzichtig uitlegde. “Een soort ontstaat alleen maar als je minstens twee gelijkaardige schepsels creëert. In zijn eentje zal jouw maaksel het inderdaad niet redden.”

Voorlopig moest dat voldoende zijn. Hij wist heel goed dat er uitzonderingen op deze regel bestonden, maar daar was Tataneh nog lang niet aan toe.

“Bovendien”, ging hij verder, “heeft elke schepping nood aan de juiste omstandigheden om in te kunnen leven. Je kunt zo veel soorten maken als je wilt, maar de natuurlijke balans van Aedon zal ervoor zorgen dat alleen de sterksten en de best aangepasten de ochtend zullen halen.”

Tataneh klapte opgetogen in haar handen.

“Dan mag ik zo veel schepsels maken als ik wil!”

Dat was niet bepaald de reactie die papa verwacht had.

“Wel, eh ... misschien is dat toch niet zo een goed idee...” probeerde hij.

Tataneh liet zich echter niet uit het lood slaan. Ze trok een pruillip en keek papa smekend aan, haar donkere ogen gevuld met kinderlijke onschuld.

“Je zei toch dat ik moest oefenen?”

Papa voelde de vaste grond onder zijn voeten verdwijnen. Nu wist hij weer waarom hij zaken als deze aan mama overliet. Hij zwichtte.

“Goed dan. Ga je gang.”

Meteen stak Tataneh haar hand uit. Ze creëerde een tweede dwerg en deed vervolgens een poging om haar mislukte elf een partner te geven. Er ging alweer iets mis.

“Er zaten algen in je water en je gebruikte te weinig zand”, keurde papa het groenhuidige resultaat, dat bovendien een vissenstaart bezat. “Volgens mij is dit ook een nieuwe soort.”

Tataneh herhaalde haar handelingen en was verrast toen ze er meteen in slaagde een tweede exemplaar te maken. Het koppel verdween in zee.

“Het zijn mirrin”, verkondigde het meisje plechtig en probeerde vervolgens opnieuw het eenzame specimen op het strand te verdubbelen. Haar pogingen ontaardden in het ontstaan van een hele reeks verschillende schepsels, de één al verbazingwekkender dan de ander, voordat het resultaat goed genoeg was in Tatanehs ogen.

“Hoe ga je hen noemen?” vroeg papa die met stille bewondering de rijke fantasie van zijn dochter aanschouwd had in haar scheppingen.

“Mensen”, zei het meisje eenvoudig. “Het zijn mensen.”

Daarna had papa Tataneh van zijn schoot getild en haar met een vriendelijke tik op de billen de Wereldkamer uitgestuurd. Het kleine meisje was vrolijk naar mama gehuppeld om haar te vertellen wat ze die dag allemaal had gedaan. Dat was gisteren geweest. Nu stond Tataneh weer over de blauwe planeet Aedon gebogen om te kijken wat er in de tussentijd gebeurd was. Niet al haar schepsels hadden het overleefd, net zoals papa voorspeld had, maar er liepen er nog steeds heel veel rond. Vooral de mensen hadden zich razendsnel vermenigvuldigd.

“Wat doe je daar?” vroeg een harde stem.

Tataneh schrok op en keek recht in de ogen van Irannon. Ze was zo verdiept geweest in het leven op Aedon, dat ze hem niet had horen naderen. Onwillekeurig greep ze Pop wat steviger vast.

“Ik kijk”, antwoordde ze, “dat mocht van papa.”

Hij snoof.

“Midden in de nacht zeker?”

“Van papa mocht ik altijd komen”, verdedigde Tataneh zich.

Een wee gevoel verspreidde zich in haar maag. Als Irannon haar ging verklikken, dan mocht ze misschien nooit meer naar Aedon komen kijken!

Haar broer keek minachtend neer op de kleine planeet en boog zich wat verder naar Tataneh toe.

“Jij hoort hier niet”, siste hij. “Ik ben de volgende Maker. Niet jij.”

Onwillekeurig deed het meisje een stap naar achteren.

“Je bent gewoon jaloers.”

“Ik? Jaloers? Op wat? Op dit prutswerk?” sneerde Irannon.

“En gemeen. Je bent gemeen!”

“Je bent gemeen”, bouwde hij haar na. In twee snelle stappen was hij bij haar en plukte Pop uit haar armen. “Je bent een dom wicht dat nog met poppen speelt. Weet je dat ik grootmoeder heb horen zeggen dat ze papa wil verbieden om je nog les te geven? Kleine meisjes horen niet thuis in de Wereldkamer, zei ze.”

“Mijn wezens blijven tenminste in leven!” schreeuwde Tataneh.

Er verscheen een ijskoude blik in de ogen van haar broer en Tataneh besefte dat ze te ver was gegaan. Al maanden probeerde hij zijn draken te laten leven en toen het hem eindelijk gelukt was, had papa het resultaat van zijn werk geen blik waardig gekeurd.

“Misschien”, sprak Irannon zachtjes, “misschien hebben mijn draken gewoon een andere leefomgeving nodig.”

Haar broer zette enkele stappen opzij en vol afschuw zag ze hoe hij een handvol warme eieren waarop hij had zitten knoeien, van het planeetoppervlak plukte. Ze begreep wat hij van plan was en het vervulde haar met angst. Hij was in staat om alles te vernietigen wat zij en papa geschapen hadden.

“Nee!” gilte Tataneh. Ze sprong tussen Aedon en haar broer in en stak haar armen uit om hem te verhinderen dichterbij te komen. “Dat mag je niet doen. Je maakt alles kapot!”

“Dat klopt”, zei Irannon koud en probeerde Tataneh uit de weg te duwen.

Gillend en schoppend klemde ze zich aan hem vast en vocht voor Aedon. Het mocht niet baten. Haar grote broer was te sterk voor haar. Een voor een liet Irannon de eieren op de blauwe planeet vallen. Enkele tellen later braken ze open en honderden draken kozen het luchtruim. Tataneh kon alleen maar machteloos toekijken hoe haar schepping met huid en haar werd opgevreten.

“Ik haat je!” schreeuwde ze, terwijl er bittere tranen over haar wangen rolden. “Ik haat je! Ik haat je! Ik haat je!”

“Wat is hier aan de hand?”

De twee kinderen verstomden onmiddellijk. Mama kwam dichterbij en nam de situatie in ogenschouw.

“Wel?” vroeg ze kalm.

“Tataneh sloop de kamer uit”, probeerde Irannon zich te verdedigen, “en ik wilde ervoor zorgen dat ze weer naar bed ging.”

Mama's blik vestigde zich op haar zoon.

"Dat heb je blijkbaar heel verantwoordelijk aangepakt", merkte ze op. "Die draken waren jouw idee? Je zou je moeten schamen."

Irannon sloeg zijn ogen neer.

"Sorry."

"Ik ben niet degene die je gekwetst hebt, Irannon. Zeg dat tegen Tataneh."

Berouwvol keek de jongen zijn zusje aan.

"Het spijt me echt", herhaalde hij en het klonk gemeend. "Ik had niet zo boos moeten worden. Ik wou dat ik het weer goed kon maken."

Tataneh snifte.

"Maar dat kun je niet", zei ze huilerig, "en nu gaan al mijn schepsels dood."

Mama knielde neer bij haar dochter en toverde een zakdoek tevoorschijn waarmee ze Tatanehs wangen droog depte.

"Als ik ervoor zorg dat de draken op Aedon geen kwaad meer doen, beloof je dan dat je braaf in je bed zult blijven liggen als iedereen slaapt?"

Het meisje knikte.

"Goed. Kom, Irannon", beval mama haar zoon, "je krijgt een kans om dit recht te zetten."

Nieuwsgierig kwam de jongen dichterbij.

"Hoe dan?"

"Neem mijn hand vast en zeg me na."

De jongen deed wat hem gezegd werd en oude woorden rolden door het luchtruim van Aedon.

Slaap ontmoet de eeuwigheid

Het brengt rust en evenwicht

Het verklaart de werkelijkheid

En herstelt wat werd ontwricht

Nasnikkend keek Tataneh toe hoe de creaties van haar broer zich verscho-
len in de bergen, onderdoken in zand en sneeuw, of zich al slapend lieten
meevoeren op de wind.

"Zullen ze altijd blijven slapen, mama?"

Mama tilde haar dochter op en gaf haar een troostend kusje op de neus.

“Nee, Tataneh. Ongetwijfeld zullen de draken op een dag ontwaken, maar dan ben je vast oud en sterk genoeg om Aedon te helpen ze te overwinnen.”

“Alsof ze iets kan beginnen tegen mijn draken”, zei Irannon laatdunkend.

Mama keek haar zoon bestraffend aan.

“Jullie zijn allebei toekomstige Makers en jullie zijn hier allebei verantwoordelijk voor. Ik ga ervan uit dat je haar zult helpen als dat nodig is.”

Met rode kaken bestudeerde de jongen een zwart gat dat ergens ter hoogte van zijn rechterschoen pulseerde.

“Ja, mama.”

“Goed.” Mama nam haar natte zakdoek, fluisterde er enkele onverstaanbare woorden in en gaf hem aan haar zoon. “Wring deze uit boven Aedon”, beval ze, “en herhaal wat ik je zeg.”

Beschroomd deed Irannon wat mama hem vroeg.

Alleen tranen kunnen binden

Wat in onmin werd gezegd

Laat daarom vriendschap vinden

Wat door woede werd geknecht

Vier tranen vielen er uit de zakdoek.

De eerste raakte de wolken boven Aedon, veranderde in een kleurloze opaal en loste toen schijnbaar op in het niets.

De tweede viel loodrecht naar het oppervlak van de kleine planeet, lichte saffierblauw op en ging ten onder in de diepte van de Middenzee.

De derde verkreeg op zijn weg naar beneden de schittering van een zon-gele topaas en plofte neer voor de voeten van een nietsvermoedende woestijnvos.

De vierde draalde even op het puntje van de zakdoek voor hij rood werd als bloed en vervolgens naar beneden viel. Onderweg raakte de traan een bergtop, een schilfer sprong van de robijn en beide stukken verdwenen in de woestheid van het gebergte.

“Wat heb je gedaan, mama?” vroeg Tataneh.

Mama glimlachte geheimzinnig.

“Dat zal de toekomst uitwijzen, lieverd. Kom, het wordt tijd dat jullie weer in je bed kruipen. We hebben gedaan wat we konden. Voorlopig is Aedon veilig.”

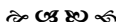
Met een enkel gebaar liet mama de blauwe planeet vrij om zijn eeuwige dans te vervolgen. De tijd hervatte zijn gang en mama loodste de kinderen de Wereldkamer uit. Tataneh geeuwde en legde haar hoofdje tegen mama's schouder.

“Herinner me eraan, Irannon”, hoorde ze mama nog zeggen, “dat ik morgen met papa praat. Volgens mij wordt het tijd dat jij een eigen kamer krijgt.”

Hoofdstuk 1

Een ontmoeting in de regen

Het begon met een rampzalige ochtend en de rest van de dag beloofde geen beterschap. De zon hield zich schuil achter opeengepakte, grauwe wolken. Het regende onophoudelijk en de wind huilde door het zwartgeblakerde geraamte van wat gisteren nog het bloeiende dorpje Heuvelvoet was geweest.

Celie nam de natte puinhopen triest in zich op. Rieten daken waren weggeschroeid, houten balken geseseld door drakenvuur tot er enkel stompjes van overbleven en op de weinige muren die nog overeind stonden, zaten roetlagen zo dik als stroop. De regen vermengde as met modder en stroomde in zwarte beekjes naar de rivier die onderaan de heuvel het dorp begrensd. Er dreef een schedel voorbij, nauwelijks groter dan een hand, gevolgd door een houten paardje dat de ravage wonderwel overleefd had.

Celie slaakte een diepe zucht. Ze was alweer te laat gekomen. Ze sprong uit het zadel met een gemak dat jarenlange ervaring verried. Haar zilvergrijze vlecht zwiepte naar achteren en sloeg met een natte klets tegen haar schouder. Ze haatte dit weer. Regen sijpelde onstuitbaar langs het zwaard op haar rug en via haar nek door tot op haar onderkieren. Haar mantel voelde aan als lood en haar laarzen zonken weg in de modder. De kou drong door tot op haar botten en liet al haar gewrichten kraken. Op momenten als deze beseftte Celie dat ze stilaan te oud werd om ridder te spelen. Ze verlangde hevig naar onderdak, een goed bed en warm eten. Maar dankzij de regen had ze een kansje gehad - een waterkansje, ha! - om een van die rotbeesten te pakken te krijgen. Schemer was het daar niet mee eens. Hij schudde briesend zijn hoofd in de richting van een stenen afdakje, dat nog min of meer ongeschonden overeind stond. Ze moest toegeven dat het wankele ding verleidelijk was. Bovendien bleven draken zelden rondhangen wanneer ze een dorp leeggeplunderd hadden. Schemer gaf een rukje aan de teugels en de reactie van haar doorweekte paard gaf de doorslag. Heuvelvoet was per slot van rekening verleden tijd.

Met Schemer achter zich aan liep Celie naar het krakkemikkige bouwsel, terwijl ze haar blik liet dwalen over de resten van het dorp. Het was niet de eerste keer dat ze iets dergelijks zag, integendeel, het laatste jaar was ze al veel te vaak door zulke plaatsen gereden. Celie wist niet goed wat ze daarvan moest denken. Het gebeurde inderdaad af en toe dat een draak uit zijn slaap ontwaakte en de boel op stelten zette, dat begreep ze. Het was ook een probleem waar ze prima mee overweg kon. Draken een kopje kleiner maken was haar lust en haar leven, maar dit ... dit was niet het werk van één monster. Er moest een hele horde wakker zijn.

Die gedachte benam Celie even de adem. Meerdere draken? Samen? Het verklaarde een hoop, maar het zorgde er ook voor dat het koude zweet haar uitbrak. Er moest dringend iets gebeuren, anders zag de toekomst er grimmig uit voor de andere dorpen in de Bruine Bergen. Maar wie zou haar helpen? Er leefden in deze streek alleen maar boeren en schaapherders en als het probleem inderdaad zo groot was als zij vermoedde, dan had ze een leger nodig. Een zwaar gevoel van onmacht be kroop haar. In de verte rommelde de donder. De motregen veranderde in een gestage plensbui. De dag werd er inderdaad niet beter op.

Celie dook de schaduwen in van de bouwval en schudde haar mantel van zich af. Het had geen zin om bij de pakken te blijven zitten. Piekeren kon ze later nog, eerst moest ze maar eens voor zichzelf zorgen. Ergens in de tassen over Schemers rug zaten droge kleren en ze kon vast wel wat hout bij elkaar sprokkelen voor een vuurtje. De donkergrijze hengst schraapte met een hoef over de grond. Voor ieder ander zou die beweging nietszeggend geweest zijn, maar Celie tuurde gealarmeerd in de duisternis. Haar blik hechtte zich aan een hoopje vodden in een hoek, maar keerde zich toen weer ongeïnteresseerd af. Ze klopte haar paard geruststellend op zijn hals en dook vervolgens in haar bagage.

Een uurtje later zat de zwaardvrouw omgekleed en opgewarmd bij een knappend vuurtje, waarboven een konijn hing te braden aan een geïmproviseerd spit. Een verleidelijke geur verspreidde zich en Celie voelde zich een stuk opgewekter in het vooruitzicht van een warme maaltijd. Ze vulde een aardbe beker met rode wijn en liet het vocht langzaam door haar keel glijden.

De wijn was een beetje zuur, maar dat deerde haar niet. Ze was slechter gewend. Het leven van een krijgster, een drakendoodster, was hard.

“Dat ruikt lekker”, merkte een krakerige stem op.

Celie draaide zich rustig om.

“Ik vroeg me al af wanneer je wakker zou worden. Zet je erbij. Er is konijn en wijn.”

Een oude vrouw in een sobere, bruine mantel betrad de kring van licht rond het kampvuur. In haar rechterhand droeg ze een manshoge, eikenhouten staf waarin ingewikkelde figuren uitgesneden waren. Bovenaan was de staf gebroken, alsof de bliksem erin was geslagen. Met een lichte kreun liet de vrouw zich op een steen zakken die bij het vuur lag. Ze stak haar handen uit naar de vlammen en warmde ze.

“Bedankt”, zei ze. “Het is al een hele tijd geleden dat ik nog heb kunnen genieten van wat warmte en gastvrijheid.”

Celie knikte de tovenaars vriendelijk toe.

“Het is niet veel, maar er is genoeg.”

Er viel een stilte terwijl Celie het vlees verdeelde over twee kommen die ze voor de gelegenheid uit haar zadeltassen had opgeduikeld. De oude vrouw bekeek belangstellend de uitmonstering van de zwaardvrouwe.

“Is dat drakenhuid?” vroeg ze wijzend naar het borstkuras van Celie.

“Dat klopt”, antwoordde die.

“Echte?”

“Natuurlijk, anders heb je er weinig aan.”

Het bleef een tijdje stil. Ze aten en dronken. De regen roffelde op het dak, maar de schuilplaats bleef naar omstandigheden relatief droog.

“Ben jij Orceline no Vellin?”

De vraag sloeg in als de bliksem en Celie verstijfde. Langzaam legde ze het stuk vlees weer in haar kom en slikte haar laatste hap weg.

“Sinds ik mijn zwaard verdiende, heeft niemand mij meer zo genoemd”, antwoordde ze. Onder de laag kalmte waarin ze zich hulde, beefde ze van woede. Hoe durfde die vrouw haar zo te benaderen? Orceline behoorde tot een ver en begraven verleden. Niemand hoorde dat weer op te rakelen en zeker geen door de tijd verbleekt dametje op een dag als vandaag. “Mijn naam is Celie en niets anders.”

“Dan ben jij degene die ik zoek. Ik heb je nodig. Aedon heeft je nodig.”

“Ik doe geen heldenwerk meer”, gromde Celie. “Er is genoeg jong volk dat snakt naar roem en avontuur. Ik heb mijn tijd gehad.”

De oude vrouw trok een wenkbrauw op.

“En toch vind ik je hier in Heuvelvoet. Jagend op een draak, als ik me niet vergis.”

“Misschien had ik wel nieuwe veters nodig”, sneerde de drakendoodster.

“Ik kan je betalen in goud”, drong de vrouw aan. “Veel goud.”

Er verscheen een harde trek om Celies mond. Met een smak zette ze haar kom neer.

“En waar komt dat goud dan vandaan? Wie betaalt jou? Voor wie werk jij? Wie ben jij eigenlijk, vervloekt nog aan toe!”

De onbekende dame gaf geen krimp.

“Ik ben niemand”, zei ze.

“Je bent een magiër”, wees Celie naar de verbrande staf.

De vrouw knikte.

“Dat was ik, maar mijn macht werd gebroken. Ik ben geen magiër meer. Ik werd verbannen.”

“En nu wil je wat? Zelfmoord plegen door in je eentje achter draken aan te gaan?” zei de zwaardvrouwe schamper. “Wraak nemen op de mensen die je dat hebben aangedaan?”

De gewezen tovenaars schudde heftig het hoofd.

“Nee! Absoluut niet! Me mijn krachten afnemen was een rechtvaardige straf. Ik ben hier, omdat ik op zoek was naar jou. Ik heb je nodig om Aedon van de ondergang te redden. Zonder jou is de wereld verdoemd.”

“De ondergang? Dat klinkt heftig.”

“Ja.”

“Heeft het wat met die drakenplaag van de laatste tijd te maken?”

“Daar heeft het alles mee te maken.”

Opnieuw viel er een stilte. Celie kauwde op haar lip en negeerde de onderzoekende blik van de vreemdelinge terwijl ze nadacht. De regen kletterde steeds harder op het dak van hun onderkomen. De wind huilde door de bouwval en het kleine vuurtje toverde grillige schaduwen op de muren. Diep in haar hart wenste Celie dat ze in een herberg zat. Ze wilde een heet bad, een groot haardvuur en een echte maaltijd in plaats van dat eeuwige, miserabele vlees van een konijn met pech. Soms voelde ze zich zelf net een konijn. Steeds

opnieuw werd ze gevangen en opgeslokt door een nieuw avontuur. Wanneer zou dit ooit ophouden?

“Heb je er enig idee van hoe oud ik ben?” vroeg ze.

“Ja”, antwoordde de tovenaars met een zuinig lachje om haar lippen. “Je bent exact een decennium ouder dan ik. Het elfenbloed in je aderen houdt je jong.”

Celie klemde haar tanden op elkaar. Als vanzelf zochten haar vingers naar het mes dat in haar gordel stak. Ze werd er niet graag aan herinnerd dat er ooit puntoren stonden aan haar wieg. Ze hadden haar in de steek gelaten, haar ergens in de bossen gelegd om te sterven. Als een verdwaalde houthakker haar niet toevallig gevonden had, dan was ze heel snel verleden tijd geweest. Dat de onbekende zoveel van haar wist, liet haar bloed koken.

“Ik stel voor dat je vanaf nu mijn privéleven niet langer in mijn gezicht smijt. De volgende keer sta ik niet in voor mezelf. Ik hou er niet van om oude dametjes neer te slaan, maar op deze manier lijkt me dat zo langzamerhand onvermijdelijk te worden.”

Onwillekeurig schoof de vreemdelinge wat achteruit.

“Het spijt me”, zei ze. “Het lag niet in mijn bedoeling je te beledigen. Ik wil de alleen maar zeker zijn dat ik de juiste persoon voor me had.”

“Die heb je. Tevreden?”

“Ja”, knikte de oude vrouw opgelucht, “en nu zou ik graag willen dat je hier een blik op werpt.”

De magiër haalde een opgerold stuk perkament vanonder haar mantel vandaan en overhandigde dat aan Celie. Die rolde het ding af en keek toen neer op een kaart van Aedon. Er stond een heleboel kruisjes op getekend, voornamelijk in de Bruine Bergen, maar ook pijltjes die vrijwel allemaal in dezelfde richting wezen.

“Wat is dit?” vroeg ze toonloos.

De vreemdelinge boog voorover en verduidelijkte op de kaart.

“Deze ring is Aedon...”

“Ja, ja, ja... Een brede kring verdeeld in twee helften, een zuidelijk woestijngebied en een noordelijk, groen continent, waarop zowat heel de bevolking van Aedon leeft. Ik ben niet helemaal onnozel! Ik heb vaker kaarten vast gehad. Ik doelde op die frutsels die je erop getekend hebt.”

“Natuurlijk, het spijt me”, verontschuldigde de vrouw zich. “Ik heb het laatste jaar onderzoek gedaan naar het groeiende aantal plunderingen dat veroorzaakt wordt door draken. Uit mijn bevindingen blijkt dat die hier het meeste voorkomen, in de Bruine Bergen. Veelal blijft het beperkt tot kleine boerendorpen, hoewel er recent ook meldingen zijn van aanvallen op grotere steden. Van de overlevenden kwam ik ook de richting te weten waaruit de draken kwamen en waarin ze weer verdwenen. Zoals je kunt zien aan de pijltjes op de kaart komen ze uit...”

“... het noorden”, vulde Celie aan. Ze was behoorlijk onder de indruk. “Er is een nest en het ligt in het noorden.”

“Dat klopt. Het is natuurlijk een erg vage indicatie, maar sinds gisteren ken ik eveneens de exacte locatie.”

“Hoezo?”

“Zoals je wellicht gemerkt hebt, is er van Heuvelvoet nog maar weinig over. Ik heb iets dergelijks nog maar enkele keren gezien. Meestal slagen er altijd wel een aantal inwoners in om te ontsnappen aan een aanval en blijft het overgrote deel van het dorp overeind staan. Hier niet. Een vrouwtjesdraak is altijd erg grondig. Ze zijn gulziger, want ze hebben het voedsel nodig om eieren te produceren en hun jongen te voeden. Ze zijn ook groter. Groot genoeg om iemand te dragen.”

Geschokt sprong Celie overeind.

“Dat meen je niet”, riep ze uit. “Wil je zeggen dat je hier gisteren iemand gezien hebt die rustig toekeek terwijl de inwoners van dit dorp met huid en haar werden opgevreten?”

“Ik verliet de bossen toen Heuvelvoet al brandde als een fakkel. Op een grasveld buiten het dorp zag ik nog net hoe een man de draak besteeg en haar de lucht injoeg. Ze werden gevolgd door tientallen andere draken en vlogen naar het noorden. Het zadelkleed dat over de rug van de vrouwtjesdraak hing, droeg het wapen van Heronia. Volgens mij was het prins Abromar die ik zag.”

“Heronia”, fluisterde Celie. Ze staarde niets ziend in het vuur. Oude herinneringen golfdan door haar heen. Onwillekeurig tastte ze naar de gouden hanger om haar nek, tot ze beseftte wat ze deed. Krampachtig balde ze haar handen tot vuisten. “En daarom kom je naar mij toe.”

“Het is overduidelijk, Celie. De aanvallen op die dorpjes zijn niet alleen bedoeld om de draken te voeden, maar ook om ze te trainen. Heronia is bezig

met het voorbereiden van een oorlog en ze hebben een manier gevonden om draken in te zetten als wapen. Geen enkel land heeft daar verweer tegen, maar jij weet hoe je ze kan bedwingen. Jij bent de bekendste drakendoodster van Aedon. Bovendien ben je geboren in Heronia. Je bent er opgegroeid. Je kent het land. Jij hebt meer kans om dat Nest te vinden dan wie ook. Daarom heb ik je nodig.”

Ontzet liet Celie zich weer op de grond zakken. Ze greep haar kom en roerde er doelloos in met een afgekloven konijnenbotje.

“Goed”, zei ze, “ik begrijp nu waarom je naar mij op zoek ging. Maar wat heb jij daarmee te maken en waarom heb je me nog steeds je naam niet verteld?”